

SANSALÚTUR

— Sjonleikurin »Fenris«
reinsa sjón og hoyrn við
eini rið av ávirkanum.

Sterkari lútur skal tó til
at steðga dálking og øð-
um hóttanum

Fenris

Ragnarock
(Danmark), Rampen
(Finnland), Grímulingar
(Føroyar), Saga (Island),
Teskjeteateret (Noregur) og
Cameleconerna (Svøríki).

Norðurlandahúsið 17.
og 18. juli.

Sjey systkin, tveir
prinsar og fimm prinsessur,
halda veitslu saman við
foreldrunum í kongsborgini.
Men ein skálkur í
svörtum búna hevur snikt seg
inn í veitsluhøllina og aðrenn
nakar varnast hann fer hann
av stað við øðrum prinsinum,
Tummasi.

Systkin hansara fara
út at leita eftir honum. Og
hetta verður ein drúgv,
hendingarík og vandamikil
ferð. Tey koma í ein annan
heim enn tann, tey kenna
innan fyri tryggja
kongsborgarmúrarnar. Tey
eru á havis botni, tey hitta
álvar, huldufólk, spökisli,
drekur og troll. Men ævintýr
er, so sjálvandi finna tey

Tummas og alt endar í gleði
og gamni.

Hetta er grundin, sum
seks ungdomsleikbólkur í
Norðurlondum hava bygt
leikin »Fenris« á.

Í leikskránni stendur,
at tey sjey systkinini hava
eina serstaka styrki saman.
Men tá tey eru vordin seks,
kenna tey seg veik og glatað.

Freistandi er at fáa
okkurt symbolski burtur úr
hesum, nú fleiri enn eitt
Norðurland hugsa um at fara
upp í EF. Viknaði
norðurlenska samanhaldið,
tá Danmark fór tann
vegin???

Og tó, kanska hava
tey ungu als ikki spelt við
slíkum stórpólitiskum
hugskotum, men bara
aldagamlu orðatakinum
»samanhald gevur styrki«.

Hvørki veik ella
glatað

Annars eru tey hvørki
veik ella glatað, prinsurin og

prinsessurnar. Tey vikja hvørki
fyri freistingum, óhugna ella
ræðuleikum á drúgvu ferðini.
Moralurin er í botni viðhvørt.
Men samanhaldið slitnar
ongantið og tey vinna á mál.
Í ævintýrum eru børn eins
búgvín, ofta búnari, enn vaksin
fólk. Og tá eru tey keðilig,
sum oftast. Børnini í »Fenris«
eru ikki vaksin, hálvaksin
kanska, men kortini fánar
teirra lutur burtur í hesum
stóra leiki. Hóast tey hava
hvuðsleiklutirnar og eru
lúdurin millum byrjan og enda,
gerast tey statistar, tá øll hini,
kreppliga hundar, gera innrás
á pallin.

Livandi leiktjóld

Vanlig leiktjóld eru ongi,
leikararnir eru sjálvir leiktjóld.

Tey brúka ljós og myrkur,
ljóðfari og raddir, litir og
rørslur at lýsa gaman og
álvara, lívsgeði og armód,
bylgjandi hav og rustaða
maskinu, frælsi og kúgan.
Evnini eru álvarsilig, men til
alla lukku fyri leikin hava tey
kryddað hann við humori.

Tað er sjónligt, at seks
leikbólkur, hvør úr sínum landi
og leiklistarligum umhvørvi,
eru komnir við eindunum,
heidin er gjørd úr. Tað skerst
ikkj burtur, at nakrir hava
havt størri hugflog og duga
betur enn aðrir. Í leikurin gerst
langdrigin viðhvørt, »timeingin«
er ikki heilt í lagi, allur senur
eru ikki knívsbornar.

Hetta ger kortini ikki
tann stóra skaðan. Leikurin
er eitt visuelt upplivsi á einari
gólvið, har fleiri túsund 28
tumma sjónvarpstól kundu
staðið. Í stívan hálvannann

tíma verða sansarnir, sjón og
hoyrn, fyltir við upplivingum,
sum í bestu lötunum næstan
eru rúsanði. Sýningin hevur
eina óggliga megi, tí leikararnir
eru so nógvir. Gamilar snildir
sum tann við viðlúrláu peruni,
sum ger hvít sjálfhýsandi (fyri
15-20 árum síðani høvdu øll
diskotek, sum vidu vera »in«,
slíkar perur), kunnu brúkast
enn við góðum úrsliti. Í
Norðurlandahúsinum var tó
ikkj nóg kolamyrt í salinum,
so tær hvítu
spökisishendurnar tóku ikki
áskoðaran heilt á bóli.

Ævintýrið

Líkascalan er, ikki uttan
orsøk, stór eisini millum
unglingar í
vælferðarsamfeløgum
Norðurlanda. Tey hóma onga
framtið hinu megin

Tiggju Grímulingar
spæla millum annað
álvafljóð og tann eina
er prinsessa.

Hesin sjónleikur er
tann sami ár eftir ár,
álvar, flaksandi klæði,
kópakonur og grímur.
Hetta er vordin ein
tradition og hon er so
sterk, at hon setti eisini
sín dóm á filmin »At-
lantic Rhapsody«. Og
tað var ongin fyrimun-
ur fyri filmin.

Tíðin er búgvín at
royna okkurt nýtt.

kjarnorkuhóttanir, dálking,
arbeiðsloysi og vónloysi. Tey
eru uttanarós, har tey við
vilja ella óviljað beina fyri
sær. Tey sigga ikki aðra
leiðir.

Hesir unglingar eru ikki
í Fenris. Her eru ung, sum
vissuliga eisini vita um
hóttanir og vandar. Men tey
gera vart við teir, dálking er
eitt stórt tema í leikinum
»Fenris«, og brúka sínar gávur
til tess. Um slíkt nyttar
nakað, er so ein heilt onnur
søga. Tí eru samd um,
dálking er skaðilig. Men
henda semja er onki verð, tí
pengar, og ikki skil, stýra
hesum heimi. Og tað skal
skarpari lutur enn tann, sum
dálkar umhvørvið, til at
venda hesum. Og meðan vit
biða eftir honum, kunnu vit
stytta okkum stundirnar við
dygdargóðum undirhaldi sum
»Fenris«, reinsa eyguni í
føroyska summarmjórkunum,
undrast á, at tey, sum skulu
arva hesa útarmaðu klótu,
ikkj hava mist lívsneistan og
framvegis trúgva upp á
ævintýrið og »happy end«.

Hogni Djurluus

Her er føroyski hopurin av-
myndadur uttan fyri Lar-
bakshallen í Sala í Svøríki,
har »Fenris« varð spældur
12. og 13. juli.

Tær eru í aftara radnum
frá vinstri: Randi Gaard,
Rosa á Rógva, leiktjóri,
Kara Zachariassen, koreo-
grafur, Guðrød T. Petersen,
Unn G. Patursson, Estrid
Olsen og frammanfyri frá
vinstri: Kristianna Norboy,
Nicolina B. Andersen, Rakul
D. Petersen, Randi Holm,
Annabritt Jacobsen, Anna S.
Hansen og Kristina
Christiansen
(mynd Arne Antonsson)

